

Ladislav
Klíma

**UTRPENÍ KNÍŽETE
STERNENHOCHA**

groteskní romaneto

UTRPENÍ KNÍŽETE STERNENHOCHA

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Cover © Adéla Korbelářová, 2021

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2021

ISBN 978-80-277-4581-4 (pdf)

Ladislav
Klíma

UTRPENÍ KNÍŽETE STERNENHOCHA

groteskní romaneto

$\frac{1}{4}$
O₀

Předmluva

Z pozůstalosti knížete Sternenhocha, jednoho z předních velmožů říše německé na počátku tohoto století, jenž dozajista byl by se stal nástupcem Bismarckovým v úřadě kancléřském, kdyby Osud nebyl vrhl na jeho cestu mohutnou osobu Helgy-Démony, dostal se nám do rukou kus jeho deníku. Neváháme s jeho uveřejněním, neboť historie, o níž jedná, je ze všech nám známých jednou z nejpříšernějších a zároveň nejkomičtějších.

Události do devatenáctého srpna 1912 podáváme jen v nejhlavnějších rysech, jako stručné vyprávění, – ne ve formě deníku: jsou jen prologem k vlastnímu ději. Ale i jinak dovolili jsme si četné licence. Hlavně jsme svého reka poněkud zintelektualizovali. Bylo to nutné. Jeho Jasnost byla s perem dosti na štíru... A vůbec, chce-li si čtenář učinit pojem, jaký kníže byl a jak asi vypadá originál jeho rukopisu, ať si přečte str. 119, 120 a 143; náš hrdina nebyl o chlup lepší než jeho bratr generál. Poněvadž však i nejmenší prohřešení proti empirické skutečnosti vleče za sebou nutně nová a nová další, rozhodli jsme se směle, *ale jen co se týče intelligence knížete*, postupovat zcela laxně a instinktivně, pohrávavě a bláznovsky, libovolně a grandiózně. A jsme přesvědčeni, že tím jádro věci nejen neutrpí, ale získá. Co záleží na několika kotrmelcích, paradoxech, chybách, nesmyslech? Svět sám je kotrmelec a paradox

a chyba a nesmysl. Strach před klopýtnutími u autora je totéž jako obava toho, kdo padl jak dlouhý tak široký do žumpy, aby se nepoprášil.

A teď předkládáme, bez dalších zbytečných omluv, čtenáři následující amalgám, přesvědčení, že, jak praví Goethe o Wertherovi, „duchu našeho hrdiny svůj obdiv, osudu jeho své slzy neodepře“.

I.

Poprvé uzřel jsem Helgu na jistém plese; mně bylo třiatřicet, jí sedmnáct let. První můj dojem byl, že je to děvče přímo ošklivé. Vyčouhlá postava, tenká, že jsi se jí lekl; tvář hanebně bledá, skoro bílá, prahubená; židovský nos, všechny tahy, ač jinak ne nejhorší, tak nějak zvadlé, ospalé, uspávající; vypadala jako mrtvola, mechanismem nějakým pohybovaná, – a stejně jako tvář, byly i její pohyby strašně líné a chcípavé. Oči měla pořád sklopené jako pětileté nejstydlivější děvčátko. Ještě nejlepší na ní byly mohutné, jako saze černé vlasy... Bylo mně direktně špatně, když jsem se ponejprv pohledem o ni otřel; a když mi hrabě M., diletuující v malířství, řekl: „Ta slečna má nanejvýš interesantní, klasicky krásnou tvář,“ – nemohl jsem se zdržet chechtotu. Vůbec nevím, jak to, že všichni tihle výtvarníci a lidé „vybroušeného vkusu“ žádný vkus nemají, – patrně si jej brousili tak dlouho, až z něho nic nezbylo; co se mně líbí, jim se zrovna nelíbí, a co se mně nelíbí, jim jako naschvál se líbí. Tak třeba já nevyměnil bych tvář žádné buclaté Berlíňáčky za hlavy všech řeckých kamenných bohyň, a skoro každý voják od infanterie je pro mne hezčí než takový nosatý, podivný Schiller a Goethe, o jejichž kráse a ušlechtilosti se tolik žvaní.

Ale přesto, věříte? Musil jsem se pořád a pořád po ní dívat... A když jednou, tančíc těsně vedle mne, pozdvihla náhodou

zraky, na mě přitom ani nehledíc, jako by do mne vpálila plný elektrický náboj...

A od toho dne musil jsem na ni dost myslet. Celé měsíce. Konečně jsem zapomínal, – tu spatřil jsem ji znovu; zase na šlechtickém plesu.

Rozbouřilo mne to přepodivně; slyšel jsem bušení svého srdce. Dlouho jsem byl jako na trní – až konečně jsem ji požádal o tanec. Omlouval jsem se v duchu: „Je to ode mne, předního šlechtice Germanie, majitele pěti set milionů marek, prvního rádce a miláčka Vilémova, akt velkomyslnosti, noblesy a vznešené kurtoazie, nabídnout tanec potomkyni rodu, před staletími slavného, nyní obskurního, zchudlého, téměř žebráckého,“ jak jsem se právě informoval; „skoro nikdo s ní netančí, každý můj čin pochválí – a ona – jak bude šťastná!“

Ale neprojevila žádnou radost. Jako stroj povstala, jako prkenná tančila. Zcela nezvykle zmatený, mluvil jsem málo a hloupě. Nevím, co to bylo, co mně narkoticky vnikalo do rukou z toho kostnatého těla. Po celou dobu tance očí nepozdvihla a jen dvě tři slova vypravila šedivým, skoro chraptivým hlasem. Když se tanec skončil, stiskl jsem ji pevněji a pronesl jakýsi, tak trochu přioplzlý vtip. Zlehka mne odstrčila, povznesla oči. A teď nebyly již přikryty hořejšími víčky – otevřely se náhle neuvěřitelně, až byly jako kočičí – právě tak zelené, právě tak divé, dravé, strašidelné. Rty, dříve líně na sobě se válející nebo i pootevřené, těsně se semkly, ostrými se staly jako břitva, nos se zúžil, chřípí silně vystouplo a divoce se zavlnilo... Netrvalo to déle než mihnutí blesku; pak beze slova zas odešla – v mrtvolu opět proměněná fúrie – ke své staré, dost nuzně vypadající gardedámě. Myslím, že jsem byl v tuto chvíli stejně bledý jako ona. Jaké to jen pocity mnou prochvívaly?... Nebylo to mystické tušení hrůzné budoucnosti?... Pravím: neviděl jsem nikdy dříve tváře aspoň přibližně tak strašné a strašidelné

a nikdy bych nebyl uvěřil, že by se mohla vznítit, jako blesk z temného mraku, tvář tak mrtvolně mdlá, jakou jsem rovněž ni dříve ni později neuzřel.

Bylo rozhodnuto. Týden poté šel jsem k jejímu otci požádat o její ruku – – –

Proč jsem to učinil? Nevím; co jediné vím, je to, že z rozumu to nebylo.

Nemiloval jsem ji, je-li totiž láska něčím pěkným a sladkým. Jistě však, bylo-li v mých pocitech něco z tohoto citu, můj odpor k ní byl desetkrát silnější. A jisté je, že jsem tucet žen miloval více, aniž mne napadlo jít s některou před oltář. A přece mne k ní cosi přitahovalo, cosi temného, prapodivného, ďábelského... Ano, ďábel v tom byl, a nikdo jiný! Omámil mne tak, že chvílemi se mně zdála komicky bájným drahokamem, jehož majitel bude se moci považovat za šťastného; že dokonce, k neuvěření! Její štíhlost a bleďost mně tu a tam připadaly až dráždivými! Velká je moc ďábla...

A pak – jsem velmi náchylný k excentričnostem. Myšlenka, že ji, chudou jako kostelní myš, ale haluz staroslavného rodu, z čista jasna, bez bližší známosti, učiním svou chotí, lichotila mé marnivosti. Jakou senzaci to všude způsobí! Budu připadat lidem jako blesk – a nezištný, velkomyslný, ideální. A co asi tomu řekne Jeho Veličenstvo! A jakou radost učiním jejímu ubohému otci! A jí samé! Zvěděl jsem již dříve, že se má u tatínka velmi špatně; bude jistě ve mně vzývat svého spasitele. – Mohl jsem se prasnadno oženit s dívkou nesmírně bohatou; ale potřebuje mých pět set milionů rozmnožení? Vzít si dceru amerického miliardáře, jenž přišel ke svým penězům obchodováním s bagouny? Nepochybuji, že bych dostal i princeznu z královského rodu, spanilou, všemi přednostmi zdobenou; vždyť, nehledě k mému rodu a bohatství, mohu o sobě směle říci, že jsem krasavec, přes některé své vady, např. že měřím jen 150 centimetrů a vážím 45 kilogramů, že

jsem skoro bezzubý, bezvlasý a bezvousý, trochu též šilhavý a značně pajdavý; ale i slunce má své skvrny.

Šel jsem tedy k jejímu otci, šedesátiletému penzionovanému nadporučíkovi; výš to nedotáhl a již před dávnou dobou byl dán do výslužby; ne proto, že by mu byla chyběla statečnost, intelligence, horlivost: ale nebylo vůbec člověka, s nímž by se byl dovedl snést. Byl svým podivínstvím a divoustvím ve svém okolí přímo slavný. Ó, jak jsem se těšil na dojem, jež naň báječná nabídka udělá! Přesto mi srdce bušilo rozčilením, když jsem klepal na jeho dveře.

Bydlili ve dvou maličkých podkrovních světničkách. Helga nebyla doma; oddychl jsem si, neboť v tu chvíli jsem před ní cítil, nevím proč, hrozný strach. Starý ležel na podlaze, pod hlavou nějakou škatuli; bos, v košili; kouřil dýmku a plival na stěny. Chvíli mne nechal stát, neodpovídaje na můj pozdrav a na mne nehledě; pak se náhle vymrštil tak prudce, že jsem s výkřikem utíkal ke dveřím, myslé, že mne chce uškrtit... Však i obličej jeho byl schopen nahnat strach: tak podivný, divoký, a přece nějak klukovský, potrhlý, a přece čímsi imponující. Oči, černé jako uhly, žhnuly jako uhel řeřavý. Připomněly mně oči dcery, když je posledně pozdvihla, ale jinak nebyla mezi ní a jím podoba žádná.

Představil jsem se mu. Uchopil mne za ramena, zahleděl se mně drahnou dobu do očí, pak mnou beze slova smýkl na židli. Byl jsem polekán, ale ne uražen: vykládal jsem si tuto prudkost a hrubost jako projev nesmírné radosti z tak vznesené návštěvy. A hned, bez úvodu, jak jsem si byl umínil, řekl jsem, sebrav odvalu: „Dovoluji si, pane, požádat vás o ruku slečny Helgy.“

Ale co to jen bylo? Sotva jsem slova ta vyřkl, zatemnilo se mně v očích a v duši, bylo mně, jako bych byl překročil práh brány pekelné, nad níž stojí psáno: „Vy, kteří vstupujete, zanechte veškeré naděje...“

Minutu mlčel a ani sval se mu v tváři nepohnul. Pak zavrčel: „Jsi-li opravdu Sternenhoch, je děvka tvá; nejsi-li, poletíš ze dveří! Legitimuj se!“

Teď teprve cítil jsem se uraženým a jižjiž jsem vstával, abych buď odešel, nebo vlepil hrubiánovi facku. Ale to první jsem neučinil, cítě, jak by mne takové minutové námluvy učinily všude bezmezně směšným; a druhé proto, že jsem se blázna trochu bál. Hodil jsem na stůl svou navštívenku.

„Hm,“ zabručel, „není to sice správná legitimace, ale ze dveří zatím nepoletíš. Tak ty tedy jsi ten hlavní rádce Willyho a jeho milostnice? Nu – vypadáš podle toho, není pochybnosti, lépe se legitimuješ svou tváří než tím papírem. Tak kdy bude veselka?“

„To záleží na obapolné dohodě,“ vykoktal jsem, nevěda vůbec, co si mám myslet.

„Čím dříve budu mít z krku to strašidlo, tím líp.“

„Fuj!“ nabyl jsem konečně energie. „Takto mluví otec o své vlastní krvi?“

Starý se rozchechtal – plácl mne na obě ramena, že jsem se div ze židle nesvalil.

„Protože jsi takový hňup, že se chceš stát jejím chotěm a mým zetěm, chci se před tebou trochu rozpovídat. Za svou vlastní krev považovat shnilého netvora? Čert ví, jaký pařez nebo želví samec nebo bahenní duch mou starou oskákál.“

„Fuj, fuj, fuj!“

„Ta byla také takové vyčouhlé, bílé, němé strašidlo. Celé noci chodila po pokojích sem tam – řap, řap, řap... Ještě dnes, 10 roku po svém zdechnutí, přicházívá o půlnoci k mé posteli a šeptá: „Miluj Helgu, dávej pozor na ni, nevíš, co máš.“ Ale já na ni upřeně hledím, vypálím proti ní pistoli, a ona se rozplyne jako pára. Přál jsem si mít, jak se patří, syna, pravého muže, nebo aspoň, z nouze Franta dobrý, hodně jiskrnou holku; a tu máš! Jediný zmetek, kterým mne čarodějnice

obšťastnila, je jako naschvál největší shnilák, jakého jsem dosud viděl! Může tohle být má dcera, má?... No – dokud byla malá, byla jiná – byla divoká, že to i pro mne bylo někdy moc. Ale nikdy jsem ji proto netrestal, chválil jsem ji za to, třeba mne kvůli ní volali vícekrát k úřadům. Teprve když jí bylo deset let, nasekal jsem jí jednou, pořádně, ale ne tak z trestu, jako proto, že jsem dostal na to chuť. A od toho dne se úplně změnila. Všechna její bujnost a veselost pryč! Přestala mluvit a skoro i jíst, všela hlavu – smuteční vrba, chcípala, a čím dál tím víc. Myslím, že mne dříve měla ráda a že, zklamavši se ve mně, zklamala se jaksi v celém světě; nevídáno, kvůli takové hlouposti! Nesáhl jsem pak na ni celá léta, doufaje, že to přejde – ale ne! Bylo to stále horší. Tak jsem si pomyslel: to, co tě do toho přivedlo, snad tě z toho, jak u bláznů nebo u němých bývá, zase vyvede! – a řezal jsem ji od té doby den co den. Marné vše, vadla stále víc, snad jí měkl a měkne mozek. Z ničeho si nic nedělá, všechno je jí vuřt, jako by to byla nějaká ztracená, zatracená duše, která na tento svět nepatří. Jen jednou se snad, chvála Pánu Bohu, trochu vzpamatovala: spatřil jsem ji v noci, jak se s nožem v ruce krade k mému loži; když viděla, že mám otevřené oči a klidně na ni hledím, obrátila se zas a jakoby nic odešla do vedlejší místnosti. Vyskočím, běžím za ní – ona leží a spí. Druhý den jsem se od ní nic nedověděl; a tak nevím dodnes, chtěla-li mne opravdu zamordovat, či byla-li v náměsíčním stavu, či byl-li to můj přízrak, nebo pouhý sen... – Tak je to, mé knížátko pitomé. Chceš ji ještě pořádkem?”

„Především mně netykej!“ zahřměl jsem strašně a z pouhého vzdoru, ač to, co jsem slyšel, plnilo mne děsem a kolísáním, zvolal jsem: „A chci! Jistě je to výtečná bytost, když někdo takový jako vy shledává ji špatnou, vy ukrutníku, který jste ji nelidským trýzněním do stavu tohoto přivedl! Styďte se!“

„Jaká rekovnost v takovém holouběti! Ale ty budeš pravý mužík pro ni. Haha! Jen pozor, pozor – kdoví, co se z ní ještě nevyklube; snad mytický drak, nebo putující mrtvola – možná, že to bude zajímavější... Tak, abych už měl od tebe pokoj, běž hned ke knězi, běž, běž!“

A vystrčil mne ze dveří. A já – stydím se dodnes – otázel jsem se dosti pokorně:

„Ale jak si mám vysvětlit, že, ač toužíte po tom, abyste byl dcery zbaven, jednáte s jejím nápadníkem tak, že mám sto chutí nechat všeho jen proto, abych se vyhnul štěstí mít tak příjemného tchána?“

„Jak? Tak, že nic na světě, ani stálé koukání na tu mrchu, nedovede mne přimět k tomu, abych s hadrem, lumpem, hadr-lumpem nejednal, jak se sluší a patří!“

Ted' jsem se však doopravdy rozlítil. „Chlape!“ zařval jsem s nečekanou odvahou, „tak mluvíš s prvním mužem říše? Však počkej! Hned zítra bude ti penze odňata, budeš zavřen, v kriminále policajty řezán, až budeš černý! A na ruku vaší dcery už nereflektuju!“

A řítil jsem se ven, temně, ale bouřlivě šťasten, že je celá ta bláznivá věc pochována. Ale sotva jsem se ocitl na schodech, rozběhl se za mnou a strašnou silou mne vtáhl nazpět. Poděšen, obávaje se nejhoršího, neodporoval jsem ani tomu zřejmému šilenci. Ale byl jako vyměněn a zakvílel:

„Ó, Vaše Jasnosti, neračte se horšit, měl jsem od doby, co jste ke mně ráčil vstoupit, nervový záchvat, ducha zatemňující. Tisíc ďáblů!“ zařval a udeřil se pěsti přes ústa – ale hned zas kvílel dále: „Ctím Vaši Jasnost nanejvýš, výsost ducha ozařuje vaši tvář – fuj! Jsem neskonale šťasten, že jste mně, žebrákovi, červovi, nehodnému na vás pohlédnout, učinil tak úžasnou nabídku! Promiňte milostivě!“

„No, no, no,“ hekal jsem, polo uchlácholen, polo se boje, že by má nesmiřitelnost mohla přivodit výbuch šílenství.

„Že trváte na své nabídce, že ano?“ škemral se sepjatýma rukama.

„No, no – – pročpak by ne – – bude to ovšem záviset na vašem chování –“

„Ó, to bude teď stále bezvadné! Jsem šťasten, Jasnosti!“

„Ale což nemiluje-li mne Helga?“ řekl jsem, jen abych něco řekl, snaže se vykroutit ruce z kleští jeho pěstí, jimiž mne opět uchopil.

„Tak bude milovat jiné, buď bez starosti – – ale co jsem to zase řekl, já nešťastník, zas ten záchvat... Která žena by vás nemilovala?“

„Ale co když přece jen nebude souhlasit?“

„Tak ji mé důtky naučí rozumu.“

„Fuj! Myslíte, že bych chtěl ženu, která by si mne vzala z přinucení?“

„Rozumí se! Ale ona vás jistě již miluje, jakpak by ne! Důtek nebude třeba, slibuji to! Račte nám, Jasnosti, zachovat svou přízeň – vždyť to bude pro mr – – pro ni náramné štěstí! Její blbost se v nejvyšších kruzích ztratí, mezi vámi hňupy bude se možná vyjímat dokonce dobře, – ale, pardon, pardon!“

„Dost!“ řekl jsem rychle. „Promluvte s ní a oznamte mně písemně její odpověď! Adieu!“

Doprovázely mne jeho nejhlubší poklony. Sotva zavřel za sebou dveře, zaznělo hřmotné odplivnutí. První okamžiky jsem byl v chaotickém stavu, ale hned poté povstalo ve mně nejpevnější rozhodnutí, že celé věci nechám. To mne zalilo slastí, ač současně jsem hořel hanbou nad celým svým husarským, bláznivým kouskem. Ale příšerný osud chtěl, abych na ulici, několik kroků od domu, potkal Helgu a aby na mne pohlédla očima široce rozevřenýma, ohromnýma, strašnýma, nepopsatelnýma. Leknutí i tajemná hrůza div mne nepovalily; mráz mnou chvěl, zatemnil se mně zrak, ani jsem ji nepozdravil...

Toto setkání rozhodlo. Ďábelská tenata stáhla se nade mnou neroztržitelně. Nebylo už odporu. Dnem a nocí strašily mne satanské oči; cítil jsem, že by mne uvrhly v šílenství, kdybych jim nevzal jejich moc tím, že je nazvu svými. Kolísal jsem sice ještě týden, ale bylo mi jasné, jak je to směšné, bezmocné.

Odpověděl jsem na dopis starochův, velmi pokorný, došlý mne hned následující den po mé návštěvě, a oznamující, že Helga bez výhrady souhlasí – odpověděl jsem –

Za měsíc byla mou chotí.

• • •

Jako obětní jehně šla k oltáři; docela tak asi jako loutka, s kterou si hrají děvčátka, počínala si ve svatební noci – a já, já jako idiot... nechci, nemohu, nesmím to líčit –

Příštího jitra, když jsem se rozpomněl, měl jsem chuť vzít si život, z hanby, že jsem to udělal... „Snad se změní teď, když je ženou, jak to obvykle u žen bývá,“ řekl jsem si; ale naopak stávala se teď, možno-li, ještě malátnější, mrtvolnější, hnusnější... Netázána, vůbec nepromluvila, otázána, odpovídala, ale jen tu a tam, jednoslabičně. Želva se nešoupá pomaleji; pohled její nikdo neviděl. Služebnictvu ovšem neporoučela; jako hadrářka chodila oblečena. Zábav se účastnila jen pak, poručil-li jsem jí to; ale v tom případě poslouchala lépe než každé hodiny. Avšak ta reprezentace!... „Sternenhošíčku,“ řekl mně Willy, „ty napodobíš knížete Stavrogina, který, aby budil furore, pojal za ženu slabomyslnou a hrbatou, jak jsem se dočetl v jednom blbém románě od Dostojevského.“ „Ochlastičku,“ pravil mně korunní princ, „nevzal sis za ženu ten dřevěný ženský automat, tu – jak se jmenuje – je m'en fiche, z Hoffmannových povídek?“ Ale jeden známý básník, kterého Willy přijal kdysi v audienci a vzápětí vyexpedoval ven kopanci do řitě, pravil mi nadšeně: „Lidé zaměňují příliš často spánek a bdění, božské odpočívání

a lenost, pomalu se ploužícího tygra a prase. Ona spí, spí, spí!
A probuzení bude strašné, zvláště pro vás, pane kníže.“

A měl pravdu, básnický rošťák.

Již naše první svatební noc měla následky... – podotýkám, že spíš bych byl zemřel, i odporem i strachem i čímsi neznámým... než abych podruhé – – V době jejího pokročilého těhotenství jsem na ní pozoroval značné duševní změny... Oči se již neklopily, ale hleděly stále strnule vpřed, v tajemné neznámo. Chůze se stávala rychlejší a rychlejší, hlas úsečnější a kovovější. Kdežto dříve prostála celé dny jako socha u okna nebo je proležela jako její ctihodný papá na podlaze, prochodila je teď v přírodě; byly noci, které strávila sama v lesích. Nepřetržitě četla. Ba několikrát, div divů! se i zasmála; vícekrát mne sama oslovila a hovořila chvíli, jak hovoří normální lidé – –

Stav ten stával se po jejím šestinedělí – porodila mně šťastně cílého, mně podobného chlapečka – kvapem mohutnějším, nápadnějším. Poroučela teď hojně služebnictvu, a to takovým způsobem, že se jí vše poníženě podřizovalo. Stále teď něco psala. Zlověstně žhnuly chvílemi její oči, ale vládnoucí nálada byla hluboce zamyšlená, melancholická. A já počínal k ní, vlastně teprve teď, pociťovat jakousi teplou náklonnost a touhu... Jednou jsem se odhodlal ulehnout do jejího lože, dříve ještě, než do své ložnice vstoupila. Neuleknutá, necitelná hleděla na mne delší dobu – a pak odešla do psince, kde strávila na slámě celou noc. Chvěl jsem se záhadným tušením, že co nevidět dojde k něčemu hroznému. – A došlo! Ale výbuch byl děsnější nade všechno, co mně má fantazie malovala.

Seděl jsem nad kolébkou svého nebohého synáčka. Helga ležela opodál na pohovce a psala. Já hladil svému červíčkovi sporé bílé vlásky a takto hovořil:

„Můj drobečku zlatý, ty jsi můj, můj, vid’? Nu řekni! Kývni aspoň hlavičkou!“ A sám jsem mu jí kývl. „Tak to vidíš! Ale jakpak by taky ne! Jsi mně přece docela podoben a mamince

nic. Nemáš jako ona velikánské oči jakoisky, ale takové malinké, důvěrné, jako já. Máš světlounké, řidounké vlásy, jako já jsem měl, a jako já malinký, kulaťounký nosík jako višničku –“

Ozvalo se zasyčení, děsivé... uleknut jsem se ohlédl, není-li v pokoji zmije... Helga psala klidně dál, oči nepozvedajíc... A já, ač mi něco pravilo, že bych měl ihned odejít, pokračoval jsem, bohužel, z jistého bezmyšlenkovitého vzdoru...

„Hellmutku můj, co koukáš tak na maminku? Jako by ses jí bál... Neboj se, ona ti nic neudělá, a kdyby tě chtěla bacat, tatínek tě nedá – vždyť jsi celý, celičký já –“

Zazněl strašný, ale tlumený zvuk, jako když zařve v cirku, bezděky, při pohledu na rozžhavenou tyč, pardál. A vzápětí zmizela hlavička dítěte pod poduškou. Ta se vlnila – – Nevěda, co to znamená, rozhlédnu se a vidím, jak Helga – tvář Medúzy – drží robě za kotník, hlavou dolů. A hned poté vylétlo malinké tílko nad příšernou matku – pocítil jsem hroznou ránu a pozbyl vědomí.

Nabyv ho, vidím svou ženu, jak sedí na zemi jako Turek a kouří viržinko. Mezi ní a mnou leželo nehybně nahé tělíčko s roztríštěnou lebkou. Cítím něco lepkavého ve svých vlasech a na líci, sáhnu – krev a mozek! Delší dobu jsem nechápal, co se stalo, jsa dosud zpitomělý úderem do lebky. A tu promluvil klidným, strašným, zcela jiným hlasem než kdykoli dříve:

„Tajemné moci omámily od dětství mou duši, vůli mou spoutaly. Jen tak mohlo se stát, že jsem se spojila s tebou, mně odpornějším než kdokoli jiný. Setřásla jsem je vítězně, stojím zde zcela nová a silná a strašná; běda každému, kdo se mně postaví v cestu! Poskvrnil jsi mne provždy – ne souloží, ale tím, žeš mne donutil nosit devět měsíců v sobě tvůj hnus, že stal se mnou a já jím – zešilela bych!... Musil zhynout! Pamatuj si: chuva nechala padnout na jeho hlavu velké zlaté těžítko; budeš-li mluvit jinak, prohlásím – svědků není – že tys jej zavraždil! – Ode dneška nebude mezi námi vyměněno slovo,

nejnutnější styk odbude se písemně, jen ne tvým rukopisem, který mně působí zvracení!“ A odkvapila.

Budu nejstručnější. Uposlechl jsem jejího diktátu. Chůvě byl, na osobní zakročení císařovo, zvýšen trest ze čtyř roků na osm. Helga se ujala nejdříve řízení mého majetku, a musí se říci, že dobře. Vše se před ní třásl. Dvakrát jsem se odvážil oslovit ji a pokaždé dala mně odpověď, navléknuvši dříve rukavičku, facku, že jsem se zatočil. Nejhorší bylo, že se mně čím dále tím více líbila. Neboť změnila se i svým zevnějškem neuvěřitelně, zrůžověla, zplněla – stala se nejčarovnější ženou na světě. Dokud bývala ke všemu ochotná, nevšímal jsem si jí; a teprve teď jsem po ní prahl, když se mně stala nedosažitelnou. Ve své žízni po ní připadl jsem na nešťastnou myšlenku. „Kdysi zkrotla následkem zbití od svého otce; snad učiní ji teď podobná procedura poddajnou; nepřál bych si sice, aby upadla podruhé do stavu své dřívější apatie, – ale kdyby se to stalo tak rozumně, na polovici, bylo by to nejlepší.“ A navštívil jsem, poprvé ode dne sňatku, svého roztomilého tchána. Byl hned ochoten. Lituji teď, že jsem mu nevyličil dosti živými barvami, jak ohromná změna se stala s jeho dcerou... Byl jsem plachým svědkem strašlivé scény, která se následujícího dne odehrála. Staroch, uzřev dceru, místo pozdravu ji udeřil důtkami přes ramena – a v nejbližším okamžiku projela mu dýka hrdlem. – Po dlouhém zápasu se smrtí se uzdravil a přisahal pomstu. Zakrátko poté přivlekla se Helga v noci, bílá jako křída, po čtyřech z lesa. Měla prostřelenou hrud'. Ale otec byl příštího dne nalezen v lese mrtev s prostřelenou lebkou. Helga se uzdravila. Jistý pytlák skončil pod rukou katovou.

Od té doby přestala se zabývat hospodářskými záležitostmi a soustředila se na věci jiné, o nichž se ani nechci zmiňovat... Zakrátko náhle odcestovala a vrátila se teprve za dva roky. Kde všude byla a co tropila, o tom nevím skoro nic určitého. Sjezdila prý všechny díly světa a, jako by jí země byla malá,

pokoušela se, praví Fama, o výlet na dno oceánu, do nitra země kráterem sopky, ba i potrhle na Venuši. Vyprávělo se, že byla náčelnicí brigantských tlup a že vraždila jako lékař. Věřím tomu, neboť vím, že po návratu do Německa vzala si dobrých šest vražd na svědomí. A co vše mimo to tropila! Např. založila tajný spolek nejkrásnějších žen a jinochů, kde pěstován sadismus, flagelantismus, masochismus, lesbismus, fantastické masturbace, sodomie, styk s různými kovovými, hýbajícími se netvory, strašidelnými voskovými figurínami, ba prý i se skutečnými strašidly atd., atd. Ale obvyklým způsobem s muži nikdy nesouložila, opovrhujíc jimi příliš; manželskou věrnost neporušila – a to jediné způsobilo, že jsem ji za její bezbožné hanebnosti neztrestal. Konečně, když bylo jejího řádění přespříliš, byla nucena, na osobní zakročení císařovo, opustit jeho říši. „Inklinace,“ pravil mně, „tvé paní jsou pocho-pitelné a nanejvýš chvályhodné – ale ty víš, Hellmutku – ta bez-božná socialistická čeládka bez vlasti mohla by být drzá a učinit z toho aférku – máme skandálků už bez toho dost...; víš – ať madame odpluje na čas do Kamerunu! Dám jí vlastnoruční doporučení na guvernéra, aby jí tam poskytl černého mate-riálu k mučení a k jiným zábavám, kolik si bude přát!“... – Ale černoši ji nedráždili, – považovala je za poloopice, a zvířatům tato zvrhlá žena nikdy neubližovala; naopak, stalo se vícekrát, že vidouc člověka trýznícího zvíře, bez okolku jej zastřelila.

Když se již za půl roku z Afriky vrátila, přivezla s sebou pěkné nadělení: lva, tygra, černého pardála a jaguára, vesměs nádherné, obrovské exempláře. Největší část ohromného parku – aspoň jeden čtvereční kilometr v rozloze, upotřebila k tomu, aby jim udělala zoologickou zahradu. Krmila je, aby měli rozkoš z lovu, živými ovce, kozami, koni, býky; ba i hro-chy a nosorožce jim koupila. Bývala to někdy pěkná podívaná. Celé dny trávila teď v jejich rozkošné společnosti, vždy beze zbraně, obyčejně docela nahá. Už když ji viděli z dálky blížít se,

přiletěli ke mřížím a řvali, že všechna okna v zámku drnčela. A když k nim vešla – ty nesmírné, pitvorné skoky kolem ní, nad ní! Hledě na to zvenčí, ač jsem se třásl, pukal jsem někdy smíchy. Objímali ji, lehali před ní na záda jako pes, hubičkovali ji a lízali – a ze samé radosti hned zas mezi sebou, řevem se směříce, rvali se a vůbec tak bláznivě si počínali, jako by měli rozum. A ona jim v bláznění pranic nezadala. Chodila po čtyřech, snažila se, chudinka, napodobit jejich řevy a skoky, prala se s nimi, jezdila po jejich hřbetech, lezla před nimi na stromy a seskakovala z nich, a oni ji chytali do svých tlap – divím se, že jí jedno žebro zůstalo celé; líbala jejich čenichy, lízala jejich – neřeknu ani co, nechala si masochisticky celé tělo olizovat jejich ostnatými jazyky, až byla jedna krev. A mimo to – – –. Těšila se, že může mít potomky; že kvůli jejímu vrtochu udělá příroda pokorně výjimku ze svých zákonů. A jaké řeči k nim vedla! Tak něžně jako matka k svému kojenci. Celohodinové přednášky jim pořádala, o filosofii, o Bohu, o pojmu Já... A oni se po celou tu dobu ani nehnuli, pekelné oči upřeny stále na ni, – žádný profesor filosofie nemohl by si přát vděčnější auditorium. – Ale nejčastěji jim zpívala melancholické písně a – plakala, stydíc se za to – a zakrývala a osušovala tvář hřívou lva a licousy tygra.

Neboť – byla změněná! Zmizela její divokost, a mimo svá alotria s bestii netropila už extravagancí. Stále křečovitě zamyšlena, čmárala jen a hrála špatně na klavír. Celé dny běhala zběsile sem tam komnatami a, jako by ji někdo rdousil, proskučela celé noci. A smutnější se stávala, skleslejší a špatnější. Bledla zas a hubla... „Že se mně opět promění v mrtvou loutku!“ zajásal jsem v duchu. „Pak bude zase má!... Ó, dej Bože, aby zase zblbl!“ – neboť tajemná touha po jejím mase mne šířala stále víc – a jak by také ne? Neměl jsem po zákonu na ně právo? Cožpak nebylo mé? K čemu máme zákony? K čemu církevní svatosti a svátosti? Zuřivostí mne

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Utrpení knížete Sternenhocha.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.